De Panorama
Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 13 — 28 MAART 1952

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

JAN KROKODIL HEEFT KIESPIJN!

VAN EEN MANNETJE, DAT MAAR

Voor de bakkerswinkel stond een mannetje, dat nog maar vijf cent in zijn portemonnee had. Hij dacht: Wat zal ik nu eens gaan kopen?

Voor het raam lag zoveel, dat het erg moeilijk was om er iets uit te kiezen. Kauwgum, chocola, bruine, witte en roggebroodjes, taart, koekjes, krentenbollen en ronde trommels vol gekleurde snoepjes.

„Ahjee, wat een lekkere dingen!" zei het mannetje en hij wist maar niet wat hij voor zijn vijf cent zou kopen.

Misschien kon de bakker zelf hem raad geven en toen stapte hij de winkel in.

„Goede morgen," zei hij, en boven aan de deur ging het belletje.

Hij betaalde zijn vijf cent en ging met een lege portemonnee en een krentenbol in een papieren zakje de winkel uit. . . .

Buiten maakte hij het zakje nog even open; ja ja, dat zag er haast net zo heerlijk uit als een taartje, en het rook ook lekker, zo vers!

Het was erg moeilijk om er niet vast een klein stukje af te bijten. Maar het mannetje zei bij zichzelf: „Neen, ik maak er vandaag een feestdag van, ik ga naar het bos en daar eet ik dan mijn broodje op, als ik in het mos lig, heerlijk warm in de zon!"

En zo deed hij dan ook. Hij was al een beetje oud en daarom was hij vreselijk moe, toen hij eindelijk

„Morgen, meneer!" zei de bakker, die zo'n dikke buik had, dat hij maar net achter de toonbank kon staan. „En wat zal het zijn?"

Tja, dat wist het mannetje nu juist niet. „Ik heb vijf cent en daar wou ik iets voor kopen!" zei hij.

„Vijf cent, dat is niet te veel." De bakker kwam achter de toonbank vandaan en ging voor het raam kijken.

„Daarvoor heb ik alleen wat zuurtjes, of een krentenbol, of een klein broodje. Een van de drie, meneer."

Nou, dat was niet zoveel; het mannetje had liever iets anders gehad, een taart of zo, maar nu nam hij maar een krentenbol; dat was in ieder geval nog lekkerder dan een gewoon broodje.

een mooi plaatsje in het bos had gevonden. Hij hijgde er een beetje van en zijn botten kraakten, toen hij in het gras ging zitten.

„Hèhè!" zei hij.

Het zakje met de krentenbol legde hij naast zich neer, want hij wilde eerst even uitrusten.

Omdat het mannetje zo vreselijk moe was, viel hij in slaap, met zijn hoofd achterover in het gras en zijn korte ronde baardje kriebelde aan zijn hals. En toen het mannetje daar zo lekker lag te slapen, kwamen er ineens een paar vogels naast hem in het gras zitten.

Ze kwetterden druk tegen elkaar, maar je kon niet verstaan, wat ze nu wel zeiden.

„Tjieptjippetit!"

Er kwamen nog meer vogels bij zitten, het werd een lawaai van je welste, maar het mannetje sliep rustig door.

Zo kwam het dan ook, dat hij niet merkte, hoe de brutaalste vogels aan zijn zakje gingen pikken. Ze pikten het zelfs helemaal stuk, zodat de verse krentenbol zo maar in het gras kwam te liggen!

„Tjiep, tjielpliepelip!" zeiden de vogels tegen elkaar en dat zal wel betekend hebben: „Ha, dat ziet er nog eens lekker uit!"

Want ze begonnen met z'n allen in de krentenbol van het mannetje te pikken, eerst de rozijnen en krenten er uit, en toen het bolletje zelf, tot er alleen maar een paar kruimpjes overbleven.

Ach, dat arme mannetje! Met een heel diepe zucht was hij eindelijk wakker, want hij had zo prettig gedroomd, dat het jammer was, dat hij niet verder kon slapen! Hele schalen krentenbollen hadden voor hem klaargestaan, maar hij had er net niets van kunnen proeven! Dat is altijd zo, als je van iets lekkers droomt: je wordt altijd te vroeg wakker.

De vogels waren bij zijn zucht allemaal tegelijk opgevlogen, ze zaten nu in de bomen naar het mannetje te kijken.

Die wreef eerst eens zijn ogen uit, daarna rekte hij zijn armen en plukte de grassprietjes van zijn jasje.

„Ziezo," zei hij, „en nu een echte krentenbol!" Hij voelde met zijn hand in het gras, eerst opzij en daarna achter zich, toen stond hij op. Hij zocht in de zakken van zijn broek.... In de zakken van zijn jasje.... Hij keek in het gras.. En achter de bomen....

Hij keek overal. Maar de krentenbol was nergens te vinden!!

„Hoe kan dat nou?" zei het mannetje. „Ik weet zeker, dat ik er eentje had in een papieren zakje!' En daar zag hij ineens de kruimels op de grond en het gescheurde zakje!

„Het is gestolen!" riep het mannetje boos! „Iemand anders heeft het opgegeten!" En het allerergste was nog wel, dat hij helemaal niet wist wie de dief kon zijn!

„O, mijn heerlijke krentenbol, en nu heb ik juist zo'n honger!"

VIJF CENTEN HAD

Het mannetje huilde er haast van; het was dan ook wel heel erg! De vogels, boven in de bomen, hoorden hem wel en ze hadden spijt, dat ze het krentenbolletje hadden opgegeten!

„Wat kunnen we er nu aan doen?" tjilpten ze, maar niemand wist raad. Op het gras zat het mannetje heel droevig te kijken naar het kapotte zakje en zo nu en dan biggelde er een traan in zijn ronde baardje.

„We moeten hem iets anders geven wat even lekker is als een krentenbol," kwetterde een dikke spreeuw, die het meeste had gegeten.

„Maar wat, maar wat?" riepen de andere vogels en ze gingen allemaal diep nadenken.

„Wat is er nu even lekker als een verse krentenbol?"

Het duurde erg lang voor ze iets wisten, maar een kleine mus vond een goede oplossing.

„We vliegen naar de bijtjes en vragen hun wat honing, zij hebben toch altijd te veel!" piepte hij, en de andere vogels vonden dat een prachtig plan.

Ze kregen een hele honingraat van de bijtjes uit het bos en al kostte het heel wat moeite, hij kwam zonder brokken bij het mannetje aan.

Ze tjielpten allen door elkaar en het mannetje begreep er niets van, maar hij zag wel de heerlijke honing en die at hij op. Het smaakte zo lekker, dat hij de bijtjes ging opzoeken en hij bedankte de koningin zelf voor haar geschenk.

De bijenkoningin was zo verrukt van zijn bezoek, dat ze hem nog een hele honingraat cadeau deed om bij de bakker te ruilen voor een krentenbol. Je begrijpt, dat het mannetje dadelijk naar de winkel ging.

„Wat een heerlijke honing, meneer!" riep de bakker. „Daar geef ik u een hele zak bollen voor! En als u nog meer hebt, kom dan gerust!"

Het mannetje kwam de volgende dag stralend van blijdschap weer in het bos, hij had een krentenbol voor de bijenkoningin bewaard, maar zij lustte alleen de zoete krentjes.

„Geef mij maar liever een bos bloemen, waar flink wat honing aan zit!" zoemde ze.

En toen het mannetje haar vertelde wat de bakker tegen hem gezegd had, beloofde ze hem, dat hij net zoveel honing bij haar kon halen als hij nodig had.

Je snapt, dat het mannetje nu voortaan net zoveel kon eten als hij zin had, zelfs taartjes.

Voor de vogels bewaarde hij alle kruimeltjes en aan de bijenkoningin wees hij de weg naar de grootste tuinen, die vol bloemen stonden.

En iedere dag ging hij naar de winkel van de bakker met zijn honing.

Dan zei hij: „Morgen, bakker, hier heb ik weer wat voor je!"

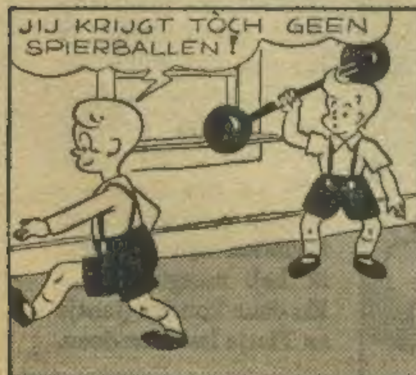
„Goede morgen, meneer! Gelukkig dat u er weer bent, en wat wilt u vandaag meenemen, een gebakje met een kers er op? Ik zal het even inpakken!"

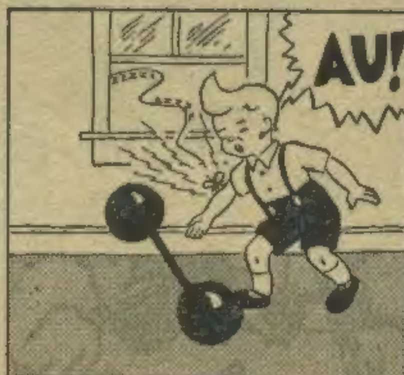
Zo gaat dat iedere dag en daarom hoeft het mannetje nu nooit meer honger te lijden.

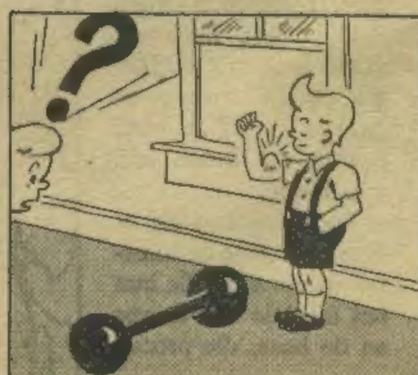
Dank zij die brutale vogels, die zijn verse krentenbol hadden opgegeten.

M. K.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Naar de speeltuin

Dick en Annemiek gaan samen
Naar de speeltuin in de laan;
Ze verheugen zich er echt op,
Om er eens op uit te gaan.

In de speeltuin staat van alles,
En ze weten nog niet goed
Waar ze mee zullen beginnen
Er is keus in overvloed.

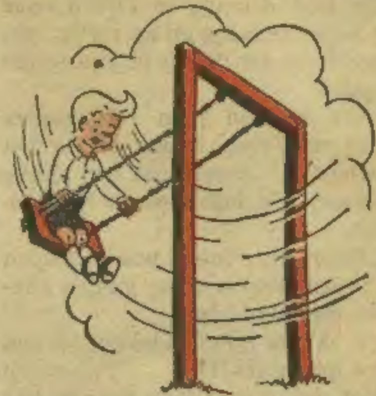
„Laat ons eerst maar op de wip gaan!"
Zegt dan Annemiek tot Dick.
Die is daar wel voor te vinden.
O, ze hebben reuzenschik!

Daarna gaan ze op de schommel,
Schommelen gaat ook zo fijn.
En 't is bovendien opwindend,
Zo ver van de grond te zijn.

Maar de glijbaan is het leukste,
Eerst naar boven, heel bedaard,
En dan hoepla.... naar beneden,
In een razend snelle vaart.

Als ze van het spelen moe zijn,
Gaan ze samen gauw naar huis.
Naar de speeltuin gaan ze vast weer,
Als ze zich vervelen thuis.

J. Heiloo

Leerrijke Lessen

Jantje was ontevreden. Hij was een pienter baasje, dat altijd achten en negens had, maar....

Ja, er was een dikke maar. Bij het hardlopen schoot Jantje te kort, want Pietje kon zijn beentjes veel kwieker verzetten en lopen als een haas.

Maar ook Pietje vond dat hij iets te kort had. Hij had maar gemiddeld 6+ op zijn rapport. Want, al kon hij wel mee, 't ging toch stroef.

Ik moest het verstand hebben van Jantje, dacht Pietje, en Jantje dacht: ik wou, dat ik die benen had van Pietje.

Toen spraken zij er eens over met de meester en die vertelde hun het fabeltje van de vos en de haas, die precies in hetzelfde geval verkeerden en die allebei naar Jupiter gingen (dat was in de tijd dat de beesten nog spraken) om hem te vragen of de een er een tikkeltje snelheid en de ander er een tikkeltje verstand bij kon krijgen.

DE VOS EN DE HAAS

En wat zei die oude Jupiter?

Hij schudde zijn wijs hoofd, maar hij liet de zaak blauw blauw. „Want," zo sprak hij, „het is veel beter dat iedereen zonder uitzondering een stukje van het goede meekrijgt, dan dat al het goede over een enkel persoon zou worden uitgestort, zodat de ene alles heeft en de andere niets. Jij, vos, en jij, haas, jullie zijn allebei erg ondankbaar en door jullie houding geven jullie te kennen, dat jullie het veel beter zouden hebben gekund dan de heer van de schepping zelf. Ik zou maar een toontje lager zingen en tevreden zijn met wat ik heb meegekregen." En daar konden Jantje en Pietje het mee doen.

ONZE WONDERE WERELD

IJZEREN WEGEN

IN 1870 BEGON MEN MET EEN SPOORLIJN DWARS DOOR ZUID-AMERIKA; IN 1877 WAREN ER VAN DE 8000 ARBEIDERS NOG 1000 OVER. 7000 WAREN BEZWEKEN ONDER DE ZWAARTE VAN DE TAAK.

DE STEILSTE SPOORBAAN TER WERELD IS DIE VAN DE PILATUS, EEN TANDRADSPOOR MET EEN HELLING VAN 1 OP 2.

WAAR DE CANADIAN PACIFIC-LIJN LANGS EEN HELLING LOOPT, ZIJN AFDAKEN GEBOUWD OM OMLAAG KOMENDE LAWINES TEGEN TE HOUDEN.

EEN TOREN VAN EEN BERGSPOOR IN DE BEIERSE ALPEN. IJS, SNEEUW EN BERGEN.

TWEE JAAR WAREN ER NODIG OM EEN LIJN VAN 16 KM LENGTE TE GRAVEN DOOR HET REGENBOS VAN DE CONGO, EEN SPOORLIJN DOOR HET OERWOUD NAAR DE ZEE.

DE VESCA-BRUG, DE HOOGSTE SPOORBRUG TER WERELD. DE SPOORLIJN BEGINT BIJ LIMA EN STIJGT TOT 5000 M HOOGTE IN DE CORDILLERAS. DE HELE AFSTAND IS 215 KM. DE HOOGST GELEGEN TUNNEL IS DE GALERA. 4700 M BOVEN DE ZEESPIEGEL.

Van een jongen, die 't niet opgaf

DOOR J. HEILOO

Er was eens een arme vrouw, die één zoon had. Deze jongen, Rolf, had zijn vader nooit gekend, want die was nog vóór Rolf's geboorte gestorven.

Toen Rolf tot een stevige knaap gegroeid was, ging hij werk zoeken. Hij kon het niet langer aanzien, dat zijn moeder elke dag de deur uitging en hard moest werken om enige centen te verdienen.

Zo ging Rolf dus op zoek naar werk.

De eerste, bij wie hij aanklopte, was een rijke boer. De man zocht een knecht.

„Zo, jongen, wat kom jij doen?" vroeg hij aan Rolf.

„Ik heb gehoord, dat u een knecht zoekt," zei Rolf. „Misschien kan ik u van dienst zijn."

„Kun je koeien melken?" vroeg de boer.

Rolf schudde ontkennend het hoofd.

„Dan kan ik je niet gebruiken," zei de boer kortaf.

Dit was de eerste teleurstelling.

Ontmoedigd verliet hij de man.

Toen hij enige uren had gelopen, zag hij een klein huis. Er woonde een schoenmaker, die het erg druk had met het lappen van zolen. Hij zat voor het huis in het zonnetje te werken.

Rolf naderde hem en de man vroeg: „Ben jij aan de wandel?"

„Ik ben eigenlijk op zoek naar werk," antwoordde Rolf. „Kunt u misschien een knecht gebruiken?"

De man fronste zijn voorhoofd. „Tja, jongen, het spijt me heel erg, maar ik kan je niet aan werk helpen. Hier vlakbij woont echter een schilder, en als ik me niet vergis, heeft die een knecht nodig."

„Dan zal ik daar mijn geluk eens beproeven," zei Rolf.

Het duurde niet lang, of hij kwam bij het huisje van de schilder terecht.

De schilder zelf was niet thuis. Zijn vrouw stond Rolf te woord. Helaas, de schilder was pas van een goede knecht voorzien, vertelde ze.

Rolf werd hoe langer hoe verdrietiger. Was er voor hem dan helemaal geen werk te vinden? Hij verlangde naar huis en had verschrikkelijke dorst.

Er stond een paaltje langs de weg, waar hij even op ging zitten om uit te rusten. Hij vroeg zich wanhopig af, of het niet beter was, meteen maar weer naar huis terug te gaan.

Er kwam een oud heertje aanwandelen. Hij groette Rolf vriendelijk en maakte een babbeltje met hem. „Heb je al een hele wandeling achter de rug?" vroeg hij.

„Ja, meneer," antwoordde Rolf.

„Moet je nog ver?" informeerde het heertje, terwijl zijn vriendelijke ogen, die vrolijk achter zijn brilleglazen twinkelden, Rolf belangstellend opnamen.

„Ach," zei Rolf, „ik heb al zoveel uren gelopen om werk te zoeken. Er is niemand, die mij gebruiken kan. Ik was bij een boer, een schoenmaker en een schilder, maar geen van allen kon van mijn diensten gebruikmaken."

„Kom, kom," zei het oude heertje, „je moet de moed niet laten zakken. Denk je heus, dat er geen werk is voor zo'n aardige knaap als jij? Vertel me eens heb je ouders?"

„Ik heb alleen nog een moeder," zei Rolf. „En moeder gaat er elke dag op uit om te werken en het brood voor ons tweeën te verdienen. Nu ben ik echter groot genoeg om de kost te verdienen. Maar werk vinden is moeilijker dan ik dacht."

De oude heer had aandachtig naar Rolf geluisterd. Hij had schik in de jongen. En hij antwoordde: „Werk vinden doe je heus wel. Je moet de moed niet opgeven. Een oud spreekwoord zegt immers, dat de aanhouder wint."

„Dan zal ik het maar weer eens verderop proberen," zei Rolf, die door de opbeurende woorden van de oude heer wat vrolijker werd gestemd.

Rolf zei hem vriendelijk goede dag en vervolgde zijn weg.

Op een gegeven ogenblik klopte iemand hem op de schouder. Hij keek achter zich en zag, dat het de oude heer weer was.

„Het schoot me niet zo gauw te binnen," zei hij, „maar ik kan een goede tuinman gebruiken. Ik heb een heel grote tuin en ik word te oud om die zelf te onderhouden. Als jij dit voor me wilt doen, kun je zoveel verdienen, dat je moeder niet meer uit werken behoeft te gaan."

„Het is te mooi om waar te zijn!" riep Rolf verheugd uit.

„Ik meen het," zei de oude heer. „Je bevalt me, omdat je van doorzetten weet."

Zo vond Rolf eindelijk werk. Het was een grote verrassing voor zijn moeder, die erg trots op hem was.

Rolf diende het oude heertje nog vele jaren. En hij was er heel erg dankbaar voor, dat hij de moed had gevonden om verder te gaan, want als men doorzet, zal men altijd slagen.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

LATIJNSE OF GERMAANSE NAMEN

„We hebben al gezien" — aldus meester Dierx — „dat een groot aantal van onze namen van de oude Romeinen afkomstig is. Die Romeinen spraken de taal van een landstreek, die Latium heette, dus de Latijnse taal, en onze van de Romeinen overgenomen voornamen zijn dus Latijnse namen. Ze eindigen bij jongensnamen bijna altijd op us, bij meisjesnamen bijna altijd op a.

Maar nu moeten jullie niet denken, dat alle jongensnamen met de uitgang us of alle meisjesnamen met de uitgang a Latijnse namen zijn. Heel vaak zijn het echt-Germaanse namen — jullie weten nog wel, dat ook het Nederlands een Germaanse taal is — die alleen maar een Latijns tintje hebben gekregen, doordat men er een Latijnse uitgang achter heeft geplakt. Zo zijn bijvoorbeeld zonder mankeren Germaans al die namen, welke uitgaan op ardus, zoals Bernardus, Everardus, Richardus; die op bertus, zoals Robertus, Albertus, Gijsbertus; die op ilda en ildis, zoals Reinilda en Reinildis, Clotilda en Clotildis; die op truda en trudis; Gertrude en Gertrudis, Adeltruda en Adeltrudis.

Van Germaanse komaf, dus van dezelfde oorsprong, waar ook onze taal is ontsproten, zijn verder vrijwel alle namen, welke eindigen op berga, burga en burgis, op gunda en gundis, op aldus en oldus, op olfus en ulfus, op fridus, mundus, noldus, winus, en, voor zover het de hier genoemde namen op us betreft, de daaraan beantwoordende vrouwelijke op a. En zo zijn er nog verschillende andere uitgangen te noemen, die op een vrijwel zekere Germaanse komaf duiden.

Wanneer je dus een voornaam tegenkomt, die op us of a eindigt, dan kun je er nog lang niet zeker van zijn, dat je met een Latijnse naam te maken hebt. Het Latijn was vele eeuwen lang de taal, waarin de briefwisseling met buitenlanders werd onderhouden; het was de taal van de christelijke godsdienst; het was ook de taal, waarin aan hogere onderwijsinstellingen de lessen werden gegeven, aan onze universiteiten bijvoorbeeld nog tot aan het midden van de vorige eeuw. In doopboeken en geboorteregisters werden dan ook veelal de goede Germaanse namen van een Latijns staartje voorzien. Maar die staart maakte er nog geen Latijnse namen van. Wil men van die Germaanse namen de betekenis zien te achterhalen, dan moet men bij de oude Germaanse talen te rade gaan."

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DE VIER HEEMSKINDEREN

(Vervolg)

Intussen was het de keizer ter ore gekomen, dat de vier Heemskinderen zich aan Ywein's hof bevonden. Dus zond hij een bode met een brief, waarin hij de uitlevering van de moordenaars van zijn zoon eiste. Wat moest Ywein doen? Aan de ene kant was hij bang voor keizer Karel, aan de andere kant had hij zich zeer aan Reynout gehecht.

Ywein's raadslieden spoorden hem aan de Heemskinderen ongehinderd te laten vertrekken of Reynout te laten trouwen met de blonde dochter van koning Ywein, de bevallige Clarisse. Reynout, die erg veel van Clarisse hield, trouwde met haar en daarbij kreeg hij de helft van 's konings vermogen. Weldra verrees er op de rots een kasteel, dat alom geroemd werd om zijn schoonheid en dat, wijl het op een rots van wit marmer was gebouwd, de naam ontving van *Montalbaen* of Blankensteen.

Enige tijd later kwam keizer Karel daar voorbij met zijn neef Roelant en toen Karel vernam wie de bezitter van dat prachtgoed was, zei hij tot Roelant: „Ga naar dat kasteel en zeg aan Reynout, dat hij het mij moet geven en zich in mijn handen moet stellen. Dan zullen wij ons verzoenen. Anders zal 't hem slecht vergaan."

Maar Roelant keerde onverrichter zake terug. Reynout voelde wel voor een verzoening, maar zich gevangengeven.... nee, die vlieger ging niet op. Karel ging naar huis, verzamelde een groot leger en trok er mee naar Montalbaen. Een vol jaar werd het kasteel belegerd en toen moest Karel weer afdruipen, al had hij al Reynout's land verwoest.

Montalbaen stond er als een rots in de branding en Karel's leger zelf had meer schade geleden, dan hij Reynout in dat jaar had berokkend. *(Wordt vervolgd)*

BAS EN BES

Bas en Bes rijden met Ben Jansen's toneelgezelschap de streek af. Ze zijn op zoek naar een plaats, waar ze een voorstelling kunnen geven.

ZE ZIEN EEN GROTE SCHUUR, DIE UITSTEKEND DIENST ZOU KUNNEN DOEN.
PARDON! WEET U VAN WIE DE SCHUUR IS? WE WILLEN EEN UITVOERING GEVEN! HIER KAN HET HELE DORP WEL IN!
DAT KAN 'T ZEKER! MAAR HIJ IS VAN JONKER BRIGGS EN DAT IS EEN LASTIG OUD HEERSCHAP!

DAAR WOONT DE JONKER!
DANK U WEL! WE ZULLEN NAAR HEM TOEGAAN!
IK HOOP DAT WE VANAVOND ZIJN SCHUUR MOGEN GEBRUIKEN!

DAT ZOU HIJ WEL EENS KUNNEN WEZEN!
HIJ SCHIJNT KORT AANGEBONDEN TE ZIJN!

WAT MOETEN JULLIE OP MIJN TERREIN? WAAROM LOPEN JULLIE NIET OP HET VOETPAD? 'T IS HIER VERBODEN TOEGANG!

'T SPIJT ME, MIJNHEER! BENT U JONKER BRIGGS? WE ZOUDEN GRAAG VANAVOND UW SCHUUR GEBRUIKEN VOOR EEN VOORSTELLING. WE ZIJN TONEELSPELERS.
NATUURLIJK BEN IK JONKER BRIGGS! EN IK WIL NIETS MET TONEELSPELERS TE MAKEN HEBBEN! PAK JE WEG!

BAS EN BES KEREN MET BEN JANSEN NAAR DE WAGEN TERUG EN VERTELLEN DE ANDEREN, DAT ER VAN EEN UITVOERING NIETS KAN KOMEN. OP EEN WANDELING 'S MIDDAGS KOMEN ZE WEER LANGS DE SCHUUR.

JAMMER, DAT DIE OUDE JONKER ONS HIER NIET WOU LATEN SPELEN!
IK WOU, DAT WE IETS VOOR BEN'S TROEP KONDEN DOEN, ZE ZIJN ZO TELEURGESTELD! MAAR ER IS HIER NIETS OM IN OP TE TREDEN.

KIJK EENS, WAT EEN ROOK! IS ER IEMAND VUURTJE AAN 'T STOKEN?
LATEN WE EVEN GAAN KIJKEN!

MIJN HEMEL, HOE KON DAAR BRAND ONTSTAAN?
WE MOETEN HET VUUR BLUSSEN! MAAR DAT KUNNEN WE SAMEN NIET! ROEP GAUW DE ANDEREN!

BAS PROBEERT DE VLAMMEN TE DOVEN, MAAR HET LUKT HEM NIET DE ROOK SLAAT IN ZIJN OGEN.

ZO JIJ VLEGEL! WOU JIJ MIJN SCHUUR IN BRAND STEKEN, OMDAT JULLIE ER NIET MOCHTEN SPELEN!
LAAT ME LOS EN HELP ME LIEVER! ALS HET DAK VUUR VAT, IS HET TE LAAT.

ZONDER MEER HELPT DE JONKER HET VUUR TE BLUSSEN.
WE SPELEN HET SAMEN NIET KLAAR, MIJNHEER MAAR MIJN VRIENDEN ZIJN OP KOMST.
IK WEET NIET, WAAR JE OP UIT BENT, KERELTJE, MAAR IK MOET ZEGGEN, DAT JE JE BEST DOET

WELDRA VERSCHIJNT BES MET DE WAGEN EN MET BEN EN ZIJN TROEP. NU WORDT ER EEN KETTING GEVORMD OM WATER AAN TE VOEREN.
HET GEVAAR IS VOORBIJ, MIJNHEER! HET VUUR ZAL GAUW UIT ZIJN.

DE SCHADE IS NIET GROOT, ALLEEN DE MUUR WAT GEBLAKERD!

HIER IS DE OORZAAK! DE EEN OF ANDERE EZEL MOET HEM WEGGEGOOID HEBBEN!

ROOKT U GEEN SIGAREN, MIJNHEER?
JA, MAAR - - E - - E 'T IS INDERDAAD MIJN MERK! EN IK BEN PAS HIER GEWEEST! IK KAN HEM BEST WEGGEGOOID HEBBEN EN IK WIERP DE SCHULD OP JULLIE!

'T SPIJT ME! IK MOET MIJN EXCUUS MAKEN! IK ZAL DE SCHUUR WAT LATEN OPKNAPPEN EN DAN MOGEN JULLIE HEM VANAVOND GEBRUIKEN. EN DAARNA KOMEN JULLIE BIJ MIJ ETEN!

DAT DOET ME ECHT PLEZIER! IK VERMAAK ME OPPERBEST!
EN WE HEBBEN NOG EEN VOLLE ZAAL OOK!
DIE AVOND WORDT ER EEN VOORSTELLING IN DE SCHUUR GEGEVEN. DE JONKER ZIT MET BAS EN BES OP DE VOORSTE RIJ.

KLAAS NIKKELBIE

NAAR HET BEROEMDE VERHAAL VAN CHARLES DICKENS.

Peggy, de oude huishoudster van Gride, was van hem weggelopen en had een aantal papieren meegenomen, waaronder een akte, welke Madeleine bij haar huwelijk in het bezit moest stellen van belangrijke eigendommen. Gride had zich indertijd van deze akte meester weten te maken. Peggy kon niet lezen, maar zij vermoedde, dat de akte grote waarde had, daar Gride er zich dikwijls in verdiepte. Ralf Nikkelbie, die uit wraakzucht wilde voorkomen, dat Madeleine rijk zou worden, wist uit te vinden waar Peggy zich verborgen hield en zette Squeers aan het werk om haar de belangrijke akte te ontfutselen.

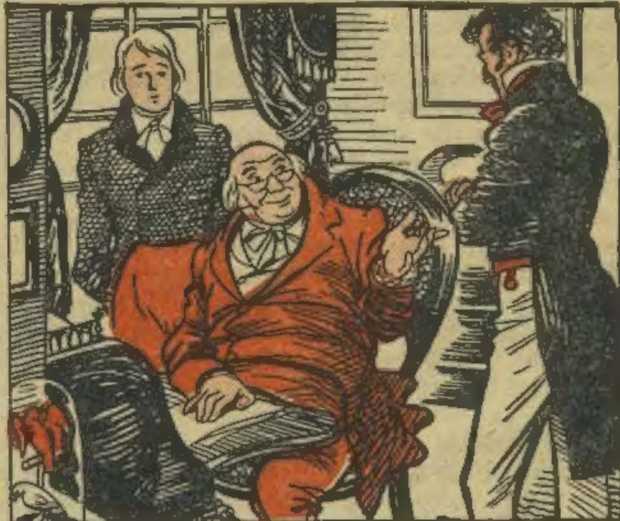
33. Squeers begaf zich naar het krot, waar Peggy zich schuil hield en bracht haar eerst aan het schrikken door te zeggen, dat hij wist, dat ze papieren van Gride gestolen had. Daarop echter vertelde hij, dat hij een advokaat van kwade zaken was en dat hij haar wilde helpen. Als zij hem de papieren wilde tonen, zou hij haar zeggen, welke zij gerust kon verkopen en welke zij moest verbranden om niet in ernstige moeilijkheden met de politie te komen, als deze ooit huiszoeking bij haar deed.

34. Terwijl hij de papieren doorkeek kwam Squeers aan een stuk, dat tot titel had: „Madeleine Bray, bij meerderjarigheid of huwelijk." „Hoera! Ik heb het!" schreeuwde hij en hij stak het stuk in zijn zak. Maar hij en Peggy hadden niet gemerkt, dat twee personen stiekem waren binnengekomen. Het waren Frank, een neef van de Cheeribels en Newman Noggs, die Squeers gevolgd waren. Het was wel een hele verrassing voor Squeers, toen Newman Peggy's blaasbalg met geweld op zijn hoofd deed neerkomen.

35. Ralf hoorde, dat Squeers gevangengenomen was met een gestolen akte in zijn bezit en hij ging hem in de gevangenis opzoeken. Squeers vertelde hem, dat alles de schuld was van Newman Noggs en Ralf begreep, dat zijn secretaris, die nu zijn ontslag had genomen, zijn gangen moest hebben nagegaan en zijn bedoelingen moest hebben ontdekt. De akte, welke Ralf wilde hebben, was nu in handen van het gerecht en hij besefte, dat van zijn wraakplannen niets terecht was gekomen.

36. Later legde een der Cheeribels aan zijn neef Frank en aan Klaas uit, wat de akte voor Madeleine betekende. „Wel, Frank," zei hij, „jij bent eigenlijk degene, die er voor gezorgd heeft, dat zij weer in het bezit kwam van het stuk. Het fortuin, dat ze krijgt, is wel niet zo heel groot, maar we houden allemaal van Madeleine, en daarom zouden we liever zien, dat je met haar trouwde dan met een meisje, dat driemaal zoveel geld bezit. Wil je niet een aanzoek doen om haar hand?"

TALEB en

OOSTERS VERHAAL
DOOR J. TOEBOSCH

In een stadje in het Oosten woonde een jonge koopman, Taleb geheten. Hij had een flinke zaak, maar wilde ook eens wat meer van de wereld zien en besloot dus tot een handelsreis naar Bagdad. Een van zijn bedienden zou met hem meegaan. Orkan, zo heette deze bediende, was ongeveer even oud als hij, bezat zijn volle vertrouwen en was zeer handig en geschikt. Een betere, meende Taleb, kon hij niet vinden. Hij kocht nu vier kamelen en een grote partij waren, die hij in Bagdad met flinke winst hoopte te verkopen en wachtte nu alleen nog op een karavaan, die op weg naar deze grote stad was en eerstdaags het stadje zou aandoen.

Maar daar werd Taleb plotseling ziek en de ziekte nam snel in hevigheid toe. Op de dag, dat de karavaan, die intussen aangekomen was, verder zou trekken, was het zó erg met hem, dat de geneesheer elk ogenblik het einde verwachtte. En nu maakte Orkan een boos plan. Hij wilde naar Bagdad reizen, daar de kamelen en de waren verkopen en er met de opbrengst vandoor gaan. Hij maakte zich dus meester van Taleb's papieren, sloot zich bij de karavaan aan en vertrok.

In 't eerst ging de reis voorspoedig, maar op zekere dag werd de karavaan aangevallen door een van die roverbenden, die destijds de wegen door de woestijn onveilig maakten. De kamelen met hun lading vielen in handen van de rovers en Orkan werd gevangengenomen. De aanvoerder van de bende meende, dat hij met een rijk koopman te doen had, die een groot losgeld betalen kon. Maar toen hij hoorde, dat Orkan slechts bediende was, werd hij woedend en verklaarde, dat hij hem als slaaf bij zich zou houden. 't Weinige geld, dat Orkan bij zich had, werd hem afgenomen. Alleen de papieren liet de roverhoofdman hem houden. Daar kon hij zich, zei hij spottend, in zijn gevangenschap mee troosten.

't Waren treurige dagen, die nu voor Orkan aanbraken. Hij moest de bende bij haar rooftochten onder een brandende zon vergezellen en 's nachts slapen in een smerige tent of in de open lucht. Het zwaarste en vuilste werk was voor hem; het eten, dat hij kreeg, was allerellendigst en dikwijls werd hij mishandeld. 't Is te begrijpen, dat hij zich ongelukkig gevoelde. Maar hij zag ook in, dat hij verkeerd had gedaan en nu loon naar werken kreeg.

Dat leven duurde zo ongeveer een half jaar. Toen werd de bende op zekere dag aangevallen door een afdeling soldaten, die tot taak hadden jacht te maken op de woestijnrovers. Gelukkig nog, dat Orkan de soldaten tijdig te verstaan kon geven, dat hij zich wilde overgeven; anders zou hij zeker gesneuveld zijn. Hij werd nu bij de kapitein gebracht, vertelde, hoe hij bij de rovers gekomen was, en toonde de papieren, die hij altijd bij zich had. De kapitein nam hem mee naar Bagdad en verschafte hem daar kleren, maar liet hem verder aan zijn lot over.

Daar stond Orkan nu alleen in de grote stad, waar hij niemand kende. Gelukkig vond hij echter al gauw een betrekking als bediende bij een rijk koopman. Hij had het hier niet slecht. Over de behandeling behoefde hij niet te klagen, de kost was goed en het werk niet te zwaar en hij mocht dus van geluk spreken, dat hij er nog zo goed afgekomen was.

Jezid, zo heette zijn nieuwe meester, was een trots en eerzuchtig man. Hij was een van de rijkste mannen van Bagdad en wilde nu ook een van de eersten in de staat zijn. Door zich vriendelijk en hulpvaardig voor te doen had hij onder het gewone volk veel aanhangers weten te vinden. Hij was het hoofd van een partij, die een opstand tegen de kalief voorbereidde. Men zou dan een ander als kalief uitroepen en Jezid zou eerste minister worden en eigenlijk alle macht in handen hebben. In 't geheim werd ijverig aan de uitvoering van dit plan gewerkt.

Maar hoe was het intussen met Taleb gegaan?

Hij was niet, zoals ieder verwacht had, gestorven, maar hersteld. Daags na Orkan's vertrek was er opeens een gunstige keer in zijn ziekte gekomen; een paar da-

ORKAN

gen later was het ergste gevaar geweken en sedert was hij flink vooruitgegaan. Intussen had hij gehoord, hoe Orkan gedaan had, en dat had hem zeer gespeten, want zo iets had hij van hem niet gedacht.

Kort na zijn herstel hoorde hij, hoe de karavaan gevaren was. Hij mocht dus wel blij zijn, dat hij niet was meegereisd, maar hij had ook oprecht medelijden met Orkan, die bij de overval ongetwijfeld het leven verloren had.

Ongeveer een jaar was sedert verlopen. Taleb's zaak was in die tijd zó vooruitgegaan, dat hij de geleden schade al lang vergeten was. Verschillende handelsreizen had hij intussen al gemaakt en zo kwam hij op een keer ook met enige zwaar bevrachte kamelen in Bagdad. Hier maakte hij kennis met een koopman, die een groot deel van zijn waren kocht.

Deze koopman bleek een vriendelijk en gul man te zijn.

„Mijn naam is Jezid," zei hij, toen alles geregeld was. „We hebben zo aangenaam zaken gedaan, dat ik er prijs op stel vriendschap met u te sluiten. Daarom nodig ik u beleefd uit in mijn woning uw intrek te nemen, tot ge weer vertrekt."

Taleb nam dit aanbod gaarne aan en ging met Jezid naar diens prachtige woning. Hier werd hem een rijk gemeubeld vertrek aangewezen, waar hij zich wat kon opknappen. Net was hij hier alleen, toen een bediende binnenkwam om hem te helpen. Wie beschrijft echter Taleb's verbazing, toen hij deze bediende herkende.

„Orkan!" zei hij verrast.

„Ja, heer, ik ben 't. Ik heb u schandelijk behandeld en vraag u vergiffenis."

„Praat daar niet meer van. Vertel me liever eens, hoe ge hier komt."

Orkan vertelde nu in weinig woorden zijn geschiedenis. „En nu, heer," zei hij, toen hij zijn verhaal geëindigd had, „wil ik u waarschuwen. Blijf hier niet langer dan hoognodig is. Jezid heeft gevaarlijke plannen. Dikwijls voert hij lange besprekingen met personen, die ik niet vertrouw. Soms heb ik wat van hun gesprekken opgevangen en daaruit begrepen, dat ze iets tegen de kalief willen ondernemen. Wees dus voorzichtig."

Toen Orkan wat later weg was, dacht Taleb na. Zou hij hier gevaar lopen?.... Maar toen hij nog later met Jezid aan tafel zat, was deze zó hartelijk en opgeruimd, dat alle zorg bij hem verdween. Orkan had zich zeker onnodig ongerust gemaakt. En nu bracht hij in afwachting, dat de karavaan weer uit Bagdad zou vertrekken, in het huis van Jezid pleizierige dagen door.

Maar intussen was de politie in Bagdad achter de plannen van de samenzweerders gekomen. Op een goede dag zat Jezid met enige van zijn bondgenoten aan een feestmaal, waaraan ook zijn gast Taleb deelnam. Er werd helemaal niet over regeringszaken gesproken en Taleb vermoedde dan ook niet het minste kwaad, toen opeens een aantal politieagenten binnendrongen en alle aanwezigen gevangennamen.

Onbeschrijfelijk was de opschudding in de stad. Maar niemand was meer verschrikt dan Orkan. Geen wonder: samenzweringen werden in die tijd streng gestraft en met het onderzoek nam men 't zo nauw niet. Taleb had dus het ergste te verwachten.

Maar.... zou hij hem niet kunnen redden?....

Terwijl in het huis alles in de weer was, ging Orkan, zonder dat iemand op hem lette, naar de kamer, waarin Taleb gelogeerd had.

Daar op een tafeltje lag een tas. Misschien was daarin iets, dat hem van dienst kon zijn.... Hij maakte ze open en.... daar vond hij de papieren, die Taleb voor zijn reis naar Bagdad had nodig gehad.

Even later was Orkan bij de woning van het hoofd der politie. Maar de ambtenaar, die hij te spreken kreeg en wie hij zijn geschiedenis vertelde, vroeg hem, of hij hem voor zo dom aanzag, dat hij aan die leugens geloofde, wees hem daarna bars de deur en waarschuwde hem niet meer met zulke praatjes terug te komen.

Wat nu te doen?.... Wacht.... de kapitein, die hij nu en dan nog in Bagdad ontmoette...... Die zou hem kunnen helpen.... Die kon immers verklaren, dat hij hem indertijd uit de handen van de rovers bevrijd had. En de papieren van Taleb kwamen overeen met de zijne....

Orkan trok er dus op uit om de kapitein te zoeken. 't Kostte echter nog heel wat moeite hem te vinden en toen dat gelukt was, toonde de gewichtige man in 't eerst niet veel zin, zich met deze zaak te bemoeien. Maar toen Orkan hem de verzekering gaf, dat hij op een rijke beloning kon rekenen, beloofde hij zijn best te zullen doen. Hij ging dus met Orkan naar het hoofd van de politie en nu was Taleb al gauw in vrijheid gesteld.

Of de jonge koopman blij was! Met Orkan nam hij nu voorlopig zijn intrek in een gewone herberg. Natuurlijk kreeg de kapitein de beloofde beloning. Kort daarna vertrokken Taleb en Orkan met een karavaan uit Bagdad en kwamen behouden in hun eigen stad aan. Dat ze voortaan goede vrienden bleven, behoeft wel niet gezegd.

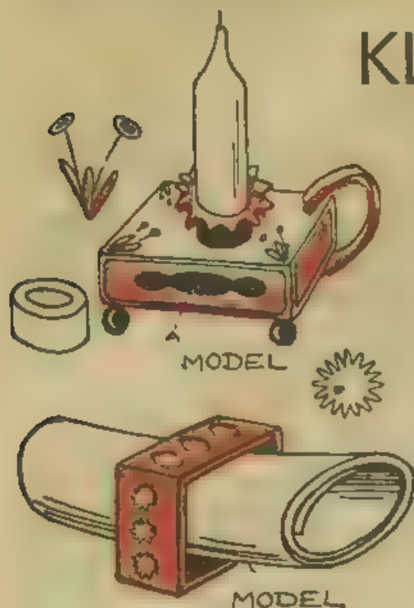

De kleine knutselaar

KLEINE GESCHENKEN

Een kaarsenblaker en een servetring

Deze kaarsenblaker is in zover praktisch, dat we altijd lucifers bij de hand hebben; in het vierkante houten omhulsel kan namelijk een lucifersdoosje geschoven worden. Je neemt triplex van 5-6 mm dikte en maakt de delen zo groot, dat een lucifersdoosje er gemakkelijk in past. De smalle zijstukken krijgen een uitgezaagd figuur (A), zodat we een lucifer kunnen aanstrijken. De voor- en achterkant van het omhulsel zijn open, zodat het doosje ingeschoven kan worden (desnoods kan men slechts één kant openhouden en op de andere ook een versiering aanbrengen).

Het oor wordt gezaagd uit triplex en gelijmd in een ondiep gleufje, speciaal daarvoor in het omhulsel gemaakt.

De kaarsenhouder zelf wordt gezaagd uit een stukje vurenhout, het gat wordt er middenin geboord; de krans er bovenop wordt gezaagd uit triplex en er op gelijmd, zodat beide gaten precies op elkaar komen.

Dan komt het schilderen. Lakrood is weer een aardige tint voor dit werkje, de krans op de houder wordt wit, het oor rood, eenvoudige bloemmotieven in de hoeken (bloem wit, blad groen), aan de zijkanten omlijningen van wit, hoekjes ook wit.

Vier grote zwarte houten kralen voor de pootjes. Een rode kaars staat prachtig in die witte krans.

Een andere goede kleur is zachtlila met donker lila afgezet, blaadjes der bloemen donker-lila, bloempjes wit.

De bloempjes zelf kun je wel aangeven met een paar witte stippen. In een lila blaker past een witte kaars. Gebruik vooral mooie gladdrogende lakverf.

Wat de servetringen betreft, dit model is vierkant, namelijk 4 cm lang en 3 cm breed. De ring bestaat uit vier aan elkaar gelijmde plankjes, waarvan de hoeken later rond worden bijgeschuurd.

Voor de lakverf nemen jullie een kleur, die jullie zelf mooi vinden. Zes dergelijke ringen vormen een prachtig geschenk. De madeliefjes schilderen jullie met wit. Ze lopen langs de band, waarvan de binnenkant effen gelakt wordt.

EEN COMPLETE TREIN

gemaakt uit lucifersdoosjes

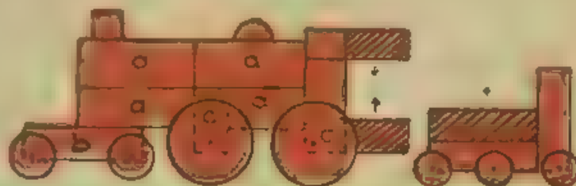
De locomotief bestaat uit vier buitenhulzen van lucifersdoosjes, die op elkaar worden gelijmd, zoals het model te zien geeft (a). Als schoorsteen nemen we een kurk. Onder de vier hulzen plakken we een andere huls b, waaraan we de vier kleine raadjes bevestigen met spelden of stukjes metaaldraad.

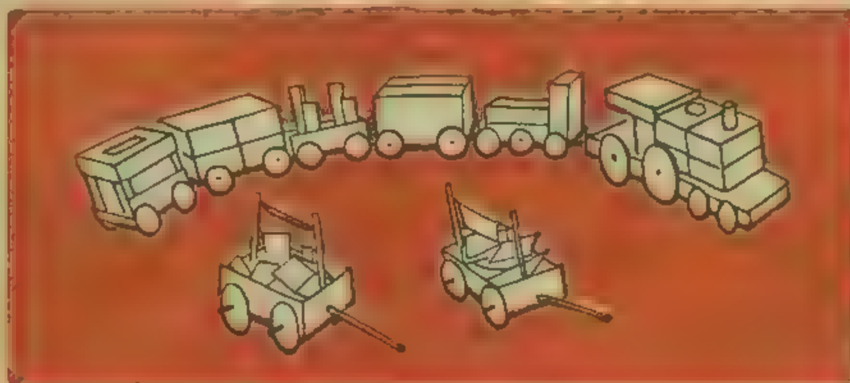
Aan de voorkant plakken wij er nog een kartonnetje tegen met een naam er op, zoals: De vliegende Hollander. Op het model zijn de delen die bestaan uit lucifers-*bakjes*, met schuine streepjes aangegeven. De pijltjes duiden de open kanten aan.

Om de assen te dragen van de grote wielen (c), plakken we repen karton tegen de bakjes aan. Door de hele breedte tussen de wielen steken we een metalen staafje, dat we ombuigen aan de uiteinden.

N. B. In plaats van de vier hulzen a kun je natuurlijk een kartonnen cylinder nemen die je zwart verft.

Verder wijst zich alles vanzelf.

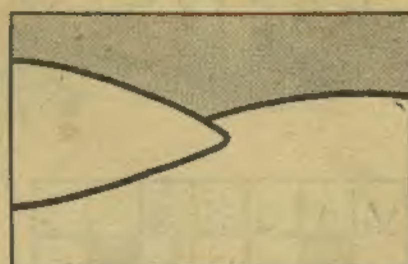
EEN BEWEEGBARE AAP

De verschillende onderdelen overtekenen op stevig karton en uitknippen.

Onderdelen aan elkaar maken met koperen pennetjes op holnietjes, die men niet te losjes vastslaat, zodat ze wel draaibaar blijven.

Kleuren naar believen.

WE TEKENEN EEN LANDSCHAP

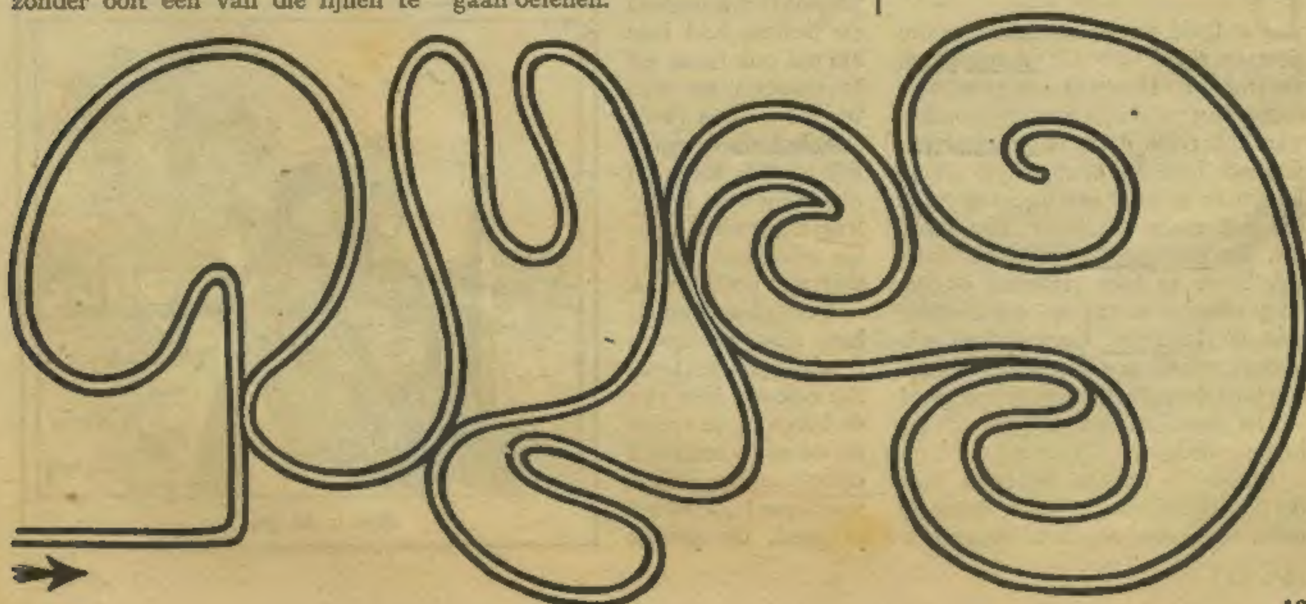

Hebben jullie een vaste hand?

Indien jullie dit willen weten, moet je eens het volgende doen: je neemt een scherp gepunt potlood en zet de punt op het witte pijltje van de tekening. Je ziet, dat die tekening uit twee lijnen bestaat.

Probeer nu alle kronkels van die lijnen te volgen, maar — en daar komt het juist op aan — je moet proberen precies in het midden, tussen die twee lijnen te blijven zonder ooit een van die lijnen te raken. Wanneer je aan het eind bent, moet je eens gaan tellen op hoeveel plaatsen je die lijnen wel hebt geraakt.

Als het niet meer dan drie keer is gebeurd, heb je werkelijk een heel vaste hand; vijf of zes keer betekent, dat je de beheersing van je handspieren nog niet in je macht hebt, en wie boven de zeven uitkomt, moet heus een tikje meer gaan oefenen.

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruiswoordpuzzle

Van links naar rechts:

1. Voorwerp van leer, waarmee een sport wordt beoefend door twee elftallen.
6. 'n Vod of een oude lap.
7. Afkorting van laatstleden.
9. Jongensnaam (afkorting van Rudolf).
10. Hoofdstad van Zuid-Holland.
11. Blijft over als iets verbrand is.
12. Persoonlijk voornaamwoord; andere vorm van mij.
13. Vind je bijvoorbeeld in een kers.
15. Niet hier en niet daar, op geen enkele plaats.

Van boven naar beneden:

1. Staat onder een rekening als hij is betaald. Betekent ook tevreden.
2. Ouderwetse lengtemaat.
3. Als het ergens tocht, is het daar . . . .
4. Zeg je, als je bibbert van de kou.
5. Onwaarheden.
8. Krijg je op school.
9. Mannelijk schaap.
13. Afkorting van prijs.
14. Ander woord voor in; voor plaatsnamen.

VOOR JONGE SPEURDERS

OP REIS

*

In het reisverhaal, dat jullie hieronder zien staan, zitten heel wat fouten. De bedoeling is, dat jullie het verhaal aandachtig lezen en dan precies tellen, hoeveel fouten er in staan en welke. Hier komt het verhaal.

*

De trein naar Haarlem was om precies 9.12 uur uit Amsterdam vertrokken. Het was een prachtige zomerdag en de passagiers genoten van dit ritje door de mijnstreek. Gerard had in een coupé „Verboden te roken" een plaatsje vlak bij het raam en keek zijn ogen uit. De gaslantaarns flitsten voorbij. Toen ze tien minuten onderweg waren, kwam de conducteur met de kaartjes. Gerard had een abonnement, dus hoefde de conducteur dat alleen maar te knippen!

„In Enschede overstappen," zei hij vriendelijk.

Inmiddels snelde de trein met dertig kilometer per uur langs de rails. Het weer begon te betrekken en ja hoor, vijf minuten later begon het zachtjes te sneeuwen. Gerard had spijt, dat hij niet een hoekplaatsje had gekregen, zodat hij uit het raam kon kijken. Nu rekte hij zich uit om toch vooral maar niets te missen van wat er buiten te zien was.

Een van Henk's medereizigers moest er bij het volgende station uit en trok dus bijtijds aan de noodrem. De trein stopte piepend en knarsend en Gerard had best zin om ook maar uit te stappen en eens te zien, hoe zo'n veenkolonie er eigenlijk uitzag. Maar hij moest nu naar Haarlem. Een ander keertje misschien, als hij met zijn ouders was.

Even plotseling als het met sneeuwen was begonnen, hield het ook op. Een van de heren in de coupé stond op en zette het openslaande raam wijd open! „Dat doet je goed, die pittige herfstlucht," zei hij, „de coupé staat vol cigarettenrook."

Om precies half vier reed de trein het station van Haarlem binnen. Gerard stond gauw op en trok zijn dikke jekker aan. Toen keek hij uit naar zijn tante, bij wie hij ging wonen, omdat hij geen ouders meer had.

Ja hoor, daar stond ze al; ze hield haar handen in een mooie mof van bont.

„Ik ben blij, dat je er bent, jongen," zei ze, „welkom in Bussum."

Ziet u de geit ?

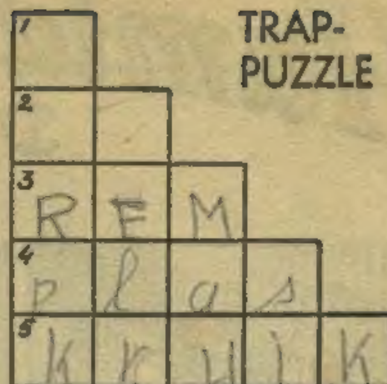

Hier boven staan de namen van acht bekende vruchten. Van elke naam zijn enkele eindletters ingevuld. De streepjes geven telkens aan hoeveel letters er aan de naam ontbreken. Vul die ontbrekende letters in.

Het gaat er om op iedere rij steeds een letter meer te zetten. Je moet echter *alle letters van de vorige rij* gebruiken; alleen de volgorde van de letters mag worden veranderd.

Als er op de vierde rij bijvoorbeeld peer staat (het staat er natuurlijk niet, dit is maar een voorbeeld), dan moet je de letters **peer** ook op de vijfde rij gebruiken; maar de p, die vooraan staat, mag je gerust ook op de tweede of derde of vierde plaats zetten, en hetzelfde met de andere letters, en dan moet je er voor elke nieuwe rij een letter bijzetten. Zo kun je van *peer* plus nog een letter dus bijvoorbeeld *repen* maken. Begrepen?

Op de eerste rij: een klinker.

Op de tweede rij komt een muzieknoot.

Op de derde rij: een toestel om vaart te minderen.

Op de vierde rij: heel veel water, maar toch geen zee.

Op de vijfde rij: voorwerp om water in te halen.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Spreekwoordenrebus

OP ZIJN TENEN GETRAPT ZIJN

Als iemand je op je tenen trapt, doet dat pijn. In figuurlijke of overdrachtelijke zin betekent „op zijn tenen getrapt zijn": zich beledigd voelen; en dat is ook een soort van pijn. Van iemand, die zich erg gauw beledigd gevoelt, die geen grapje, waarvan hij het mikpunt is, velen kan, zegt men dan ook wel: „Hij voelt zich gauw op zijn teentjes getrapt" of: „Hij heeft erg lange tenen." De uitdrukking wordt uitsluitend gebruikt in gevallen, dat er van een eigenlijke belediging helemaal geen sprake is, hoogstens van een plagerijtje.

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:	*Van boven naar beneden:*
1 Meter	2 Ezel
5 Bij	3 Toren
7 Zon	4 En
8 Pas	5 Bank
9 Ver	6 IJs
10 Ton	8 P.o.
11 Leer	10 Trein
13 Kl.	12 Eef
16 Neer	14 Lasso
18 La	15 Glas
20 Fiets	17 Ree
22 Aas	19 Aap
24 Neus	21 Tuk
25 Spin	23 Si
26 Ko	

GEBROKEN WOORDEN

Dakpan	Stalknecht
Fietsband	Tramconducteur
Huisdeur	Vensterglas
Keukentafel	Zeehond
Klaslokaal	Zeilschip
Schooljuffrouw	Zoldertrap

RUITPUZZLE

```
         V
     K N A A K
     R   N   L
 B A R I T O N
     M   L   N
     P A L E T
         E
```

GRAPPIGE VRAGEN

1 Geen paard. Want één paard heeft vier benen en: geen paard heeft vijf benen.
2 Stilte.
3 Als je 't opzoekt in het woordenboek.
4 Op vier poten.

DIERENNAMEN

Kop-Koe of kip; Mies-Mier of mees; Paars-Paard; Eens-Eend; Kwijn-Zwijn; Los-Vos; Tol-Mol-Tor; Haar-Haas of haai; Val-Aal; Teer-Beer; Kar-Dar-Kat; Mond-Hond.

KAMRAADSEL

1 Stoof, 2 Piano, 3 Artis, 4 Angst, 5 Regen, 6 Pruim, 7 Onder, 8 Toren.

EEN MOOI RAADSEL

Geen Geel Veel Meel Meer

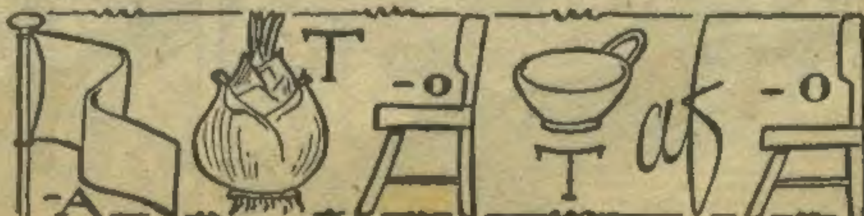
A-raadsel

```
A . . . .
B A . . .
C . A . .
D . . A .
E . . . A
```

Op elke stip van dit vierkant moet een letter komen te staan. Als je de goede woorden vindt, staan die A's precies op hun plaats.

1 Ander woord voor vrees.
2 Groeit vanzelf als een man zich niet scheert.
3 Wanorde.
4 Doe je in een naald om mee te naaien.
5 Ander woord voor bijzonder.

SPREEKWOORDENREBUS

Hamid, de dappere

7

Sjeik Hamid en zijn trouwe dienaar Pepi zijn op zoek naar koopman Abdoel, die door de slavenhandelaar Karel Zorn is weggevoerd. Ze volgen een spoor, dat hen door het oerwoud naar de Bwangastam 'eidt, Pepi's eigen volk. Maar het opperhoofd meent, dat Hamid zelf een slavenhandelaar is en zet hem in 'n hut gevangen.

Zo zijn sjeik Hamid en Pepi, zijn trouwe dienaar, de gevangenen van de Bwangastam. Terwijl ze hun hut onderzoeken, gaat de deur open en een krijger treedt binnen met een jongen, die een schotel draagt.

De sjeik kijkt verrast op, als hij Pepi de jongen bij zijn naam hoort noemen; maar Jamba geeft geen teken van herkenning en ook die hoop blijkt ijdel.

Het is geen prettig gezicht, dat Hamid en Pepi te zien krijgen als ze door de spijlen van hun hut kijken. Het opperhoofd denkt nog altijd, dat ze in verbinding staan met Karel Zorn. Opnieuw laat hij de gevangenen voor zich verschijnen.

Pepi deinst terug als hij de afschuwelijk toegetakelde medicijnman ziet, die voor de troon van het opperhoofd danst. Hij weet, dat zijn meester en hij van deze man geen genade te verwachten hebben.

Op bevel van de medicijnman verlaat de krijger de hut. Hamid en Pepi zijn nu alleen met de afschrikwekkende figuur. Dan komt er een verrassing.

Voordat sjeik Hamid en zijn twee gezellen de geheime schuilplaats bereikt hebben, horen ze een geweldig geschreeuw en ze vrezen, dat hun ontvluchting reeds ontdekt is.

Hamid en zijn beide gezellen doen het enig mogelijke. ze banen zich langzaam een weg door het dichte struikgewas. Maar dan worden ze opgeschrikt door het gehuil van luipaarden.